

מה עשתה אלילת-המין של שנות ה-50 לחמור של השכן * להריח גבינות ולאחסן בגדי-חורף בנמל-התעופה של קופנהאגן * חוויה של טרום-בכורה בברודוויי

אופרה בנרוש (כאנגלית: אופרה בשלושה פנים) היא בעצם עיבוד למחזה העתיק של האמן האנגלי ג'והן גאי משנת 1728, אופרה הקבוצים. באוגוסט 1928 הועלה המחזה של ברכת וייל בברלין, והפך הצלחה מיידית. בשנת 1933 הגיע המחזה לברודוויי, אך הקהל האמריקאי האינפנטילי לא היה מוכן נפשית לסוג כזה של תיאטרון, וההפקה היתה כישלון. בשנת 1954 הועלה המחזה מחדש באופ-ברודוויי, והפעם זכה בהצלחה הראויה.

ב-5 בנובמבר השנה התקיימה הצגת-הבכורה של הגרסה החדשה, והשלישית במספר, של אופרה בנרוש, והיא הגרסה הקרובה ביותר האפשרית לזו שספתה את ברלין בסערה בשנת 1928. אמנם, פה ושם נעשו שינויים קלים כדי לאגודים המקוריים שכתב ברכת, כדי להתאימם לרוח-הזמן. אך ההפקה החדשה היא כמעט העתק מדויק של הגרסה המקורית. ראיתי את המחזה בהצגת-ההרצה הראשונה שלו בברודוויי, שבועיים לפני הבכורה הרישמית, ואני לא זוכר שאי-פעם התרגשתי מאירוע כלשהו כמו שהתרגשתי בערב הזה. השילוב הבלתי-אפשרי כמעט של ברכת, וייל, ברודוויי וסטינג עשה לי משהו החשש, שכגודל הציפיות כך יהיה גודל האכזבות, התבדה לחלוטין. ידעתי שאני לא הולך לראות מחזה מוסיקלי כסינג'ון האמריקאי המוכר והצעקני עם 700 רקדניות ו-90 זמרים, ולכן המיניוריות של ההפקה וצניעותה נראו לי כדבר מוכן מאליו.

המוסיקה הנפלאה של וייל, והסיפור האקטואלי-תימדי של ברכת, זכו בביצוע מרתק ומרגש. סטינג, כמקי סכינאי, היה הפתעה נעימה לטובה. בקולו הקטן עשה מק קטן, אך אמין וחביב. עוזרות לידו מורין מקגאוורן הנפלאה כפולי אשתו, וג'ורג'יה בראון הנצחית כאמה, וכן צוות גדול של זמרים ושחקנים מצויינים הנותנים להפקה זו נופך רציני ומכובד. מי שלא חווה את העניין הזה של להיות נוכח בהצגה בברודוויי בערב הראשון שלה, עוד בטרם הבכורה הרישמית, ולאחר שההצגה רצה בפריפריה שבועות מיספר, לא יודע איזה אירוע מרגש זה, הן לקהל, הן לשחקנים. המתח האדיר הזה של השחקנים, העומדים לראשונה מול הקהל הניירורקי הנוראי, הוא משהו פסי ממש, אך זה בעצם כל הכיף.

תגובות הקהל בערב כזה יכולות להפיל הפקת-ענק, או להפוך אותה להצלחה אדירה. הקהל בערב שהייתי קיבל את המחזה בהתלהבות רבה. היה די מעניין, ובעצם גם די צפוי,

המודעה ל"אופרה בנרוש"

כמעט העתק מדויק של ההפקה המקורית

לראות בקהל צעירים רבים, אשר גילו כנראה בראשונה את ברכת בעיבות השתתפותו של סטינג, וגם זה הישג כהחלט לא-מבוטל. אני אהבתי כל רגע. אם אתם מגיעים לניו-יורק בחודשים הקרובים, נסו לראות את המחזה הזה כל עוד סטינג מופיע בו. חווייה.

מחיר הכרטיס הוא 55 דולר, ותחילה סברתי שזה קצת יקר. אבל אז נזכרתי בכל הפרייזים ששילמו 100 ש"ח בארץ כדי לראות את חורבות הבולשוי מנסות לעשות שפגשים, והחית לטתי ש-55 דולר כדי לראות את סטינג של ברכת, זה בחינם.

מיטה וקאוויאר

קופנהאגן

בר שנים שאני מחפש איזו מילה רעה וניבוית להגיד על העם הדני, ככה שיהיה טוב על הנשמה, אך לשוא. הדנים מתחברים אצלי לתודעה כמעט עם כל דבר חיובי שקיים.

הם נהמדים, מנומסים, אדיבים, נותנים יחס נהדר לזקנים

שלחם, לא אונסים תיירות, וכו' וכו'. בקיצור, עם של מתוקים ורובשניות, ואתם חייבים להורות שזה נורא מעצבן. "הם משעממים", ניסו לעזור לי חברים, "לא קורה אצלם כלום". נכון, הם לא בדיוק יוצרים חדשות כל רבע שעה ביממה, אז גם כן דפקט?

הנה, אנתנו, למשל, יצרני החדשות הגדולים בעולם. אז זה עושה אותנו נהדרים? הנפוך הוא!

למה אני מספר לכם את כל זה? אז! הרגים, שהכל אצלם כל כך בסדר, עושים כל מה שרק אפשר שיהיה עוד יותר בסדר, אז הם לקחו את נמל-התעופה הרגיל למדי של קופנהאגן, שנקרא KASTRUP (על שם הבן-גוריון שלהם, כנראה) והפכו אותו, בשביל להרגיז אותי עוד יותר, ליצירת-פאר ארכיטקטונית, מודרנית ופונקציונלית. ללא כל ספק הנמל החדש של קופנהאגן הוא מהיפים והנוחים ביותר בעולם כולו. נמל-התעופה הזה אינו רק השער למדינות הסקנדינאויות, אלא משמש גם כתחנת-מעבר לנוסעים הממשיכים לאלסקה, למיורח הרחוק, לאמריקה הלטינית ולמקומות רבים אחרים בעולם. בהתאם לזאת קמו מנהלי-הנמל, בשיתוף עם חברת התעופה הסקנדינבית SAS, ובנו מעין בית-מלון בתוך הנמל, והוא פועל על עקרון של DAY USE (וזה כהחלט לא מה שאתם מקווים שזה. מלונות מסוג שאתם חושבים יש בתחנות-הרכבת, ושוכרים שם חדרים לפי שעות), והוא לשימושם של הנוסעים במעבר.

מחירו של חדר במלון הוא כ-15 דולר לשהייה של עד שמונה שעות. בתמורה אתם מקבלים קבינה קטנה, מיטה, מקלחת, סאונה פינית אמיתית, מסג' (כלי הרפיה, את זה מקבלים אצל ז'קלין בן-יהודה) וכמובן — השכמה להמשך הטיסה, שלא תרמום שם מהנחת לשלושה ימים. כטרמינל עצמו, אולמות-נוסעים רחבי ידיים ומפוארים, יש מישטחי-יד של חנויות פטורות-ממכס. יש בוטיק ענקי לגבינות, שהוא חוויה, חנות מיוחדת לקוויאר (במחירים העולים על הפיצויים שקיבלו מפוטרי אחא), בוטיק לפרוות, וכן כל טוב העולם. כקיצור, חלום רטוב של משוגעים לנמלי תעופה.

המקום שווה ביקור גם אם אתם לא רוצים בכלל להיות בקופנהאגן, ואם חשבת שיותר טוב מזה כבר לא יכול להיות, באה חברת SAS ופתחה בשטח הנמל חדר-ביקור, המשמשים את הנוסעים שלהם הטסים ליעדים חמים (אפריקה, אילת וכו'), לאיכסון מעילי-הפרווה שלהם. (טוב, תארו לעצמכם איזו דנית כבודה נוסעת לספארי בקניה במעיל פרוות-הנמר שלה, עוד יכולים לירות לה בתחת בטעות. אז זה לא סתם שיש מקרר בשביל זה בקופנהאגן, זה ממש פיקוח-נפש).

מה שאני מציע לכם זה לבקר בנמל-התעופה של קופנהאגן, לשטוף את העיניים, להריח גבינות, לעשות סנפרוסט לצ'ינצ'ילה במקרר, ולטוס לאילת.

אז הם לא נהדרים, הדנים האלה?

ברכת עם סטינג

ניו-יורק

עונת-התיאטרון בניו-יורק החלה, ומכט חטוף ברשימת ההצגות החדשות או המחודשות, המועלות על בימות ברודוויי, מבטיח עונה מסעירה למדי. בלי כל ספק, אחת ההפקות המרתקות והמרגשות ביותר בעונה זו היא העלילה המחודשת של המחזה המפורסם של ברטולד ברכת וקורט וייל, אופרה בנרוש, בכיכובו של כוכב-הרוק הנועד, סטינג.

סן-טרופה תחולה פנסיורית

האשה הקשישה עם הפרצוף החמוץ, שאתם רואים בתמונה, אינה אלא תחולת-המין הפנסיורית, בריו'ט בארדו, כפי שצולמה באחרונה בחווילתה שבסן-טרופה. בארדו, אשר הסעירה בשנות ה-60 את דימונם של מיליוני גברים (את שלי לא, אני אף פעם לא אהבתי תחולים), והיתה מודל חיקוי והערצה לנשים רבות בעולם כולו, לא זוכה לעדנה רבה לעת בלותה.

בשנים האחרונות הפכה לנושאת-הרגל של התנועה לזכויות הקיום והרווחה של החיות. לא מכבר הואשמה על-ידי שכן שלה בסן-טרופה באקט שבהחלט אינו הולם אוהבת-חיות שכמותה.

השכן, ג'והן פייר מניכט, טוען ששכנתו המפורסמת סירסה את החמור שלו.

שבועון אמריקאי נפוץ, אשר ריאיון את השכן ואף הציג שאלות אחדות לכארדו עצמה, פירסם את הראיון כולו תחת הכותרת: "בריו'ט בארדו סירסה את המורי היקר (MY DARLING DONKEY, מילים אלה ממש), ואני פשוט לא

בריו'ט בארדו (1989)

ניסה לפתוח את אתון-השעשועים המזדקנת שלי...

מאמין שצ'ארלי המיסכן לא יהיה עוד אבא". (לי זה נראה כמו מישפט הלכות מהסרט "אבא גנוב 5").

השכן מספר ככעס רב, ובלב שבור, שהגברת עשתה מה שעשתה לחמור שלו כאשר השאיר אותו אצלה, כדי שתטפל בו במשך שבועות אחרים. בארדו, מצידה, מודה במעשה, ואינה מבינה כל-כך מה כל הרעש.

נכון, היא אומרת, "סירסתי אותו, אבל זה מפני שהוא ניסה כל הזמן להתחיל עם אתון-השעשועים המזדקנת שלי. מימוזה". המימוזה הזו היא כבר בת 32, ובהחלט נחשבת כגברת וקנה, ואם צ'ארלי החרמן היה עושה לה את מה שתיכנן לעשות, היא היתה עלולה להתפגר. (ולמות על חיוך על הפנים, זה רע?)

"הייתי חייבת לעשות משהו מעניין הזה", מוסיפה אוהבת-החיות, והיא עשתה. (או איך עשית את זה, מאמץ אני שואל אותך, לקחת שתי מירצפות אקרשטיין וטראחא אם כן, אני מקווה מאוד שנוהרת על האצבעות שלא יכאבו לך).

השכן ההמם, אשר שמע אודות הסירוס מהגנן שלו, חזר במהירות לסן-טרופה ודרש לקבל בחזרה את חמורו, או מה שנשאר ממנו, ואז התברר לו שבארדו לא רק שגולה מצ'ארלי את גבריותו, אלא גם לא-כל-כך אהבה את השם שלו, והחליטה לקרוא לו "פריקוול", שהוא, לדעת השכן, שם של סיס. לכן הוא תובע אותה על נזקים נפשיים וחומריים.

בארדו, אשר חזרה שוב לכותרות בעיקבות הדרמה התורכית הזו, הגדילה לעשות ואמרה לעיתונאים: "צ'ארלי הוא כשום אופן לא פחות-גבר ממה שהיה. אני פשוט הרגעתי אותו קצת." (איך את יודעת שהוא לא פחות גבר, מאמץ? יש לך מידע אישי?)

בארדו, אשר החיה האהובה עליה ביותר היתה במשך שנים הגבר, נשארה נאמנה לגזע הזכרי. אולם זה די עגום לדעת שהזכרים, הנקשרים לשמה באחרונה, הולכים על ארבע.